

Ωραίος θάνατος. Ποιητικός...

Νίκος Κουφόπουλος

Αγαπημενοι φιλοι μου, και παλι καλημερα.
Ολες τις σκεψεις τις κακες διωχνω ευθυς πιο περα.
Ολόχαρος για σας ξανα, τα νεα γραφω παλι,
και ας με ποναει από χθες λιγακι το κεφαλι.
Τα κοπανησαμε μαζί με... την ωραια Ελενη.
Θα ειμαι λιγο συντομος, γιατι... με περιμενει :
Μπερδεμα κατω στο Ιρακ, δεν ξερεις με ποιους να 'σαι.
Ποιοι είναι αραγε οι καλοι ? Ποιον πρεπει να φοβασαι ?
Τζιχαντιστες και χριστιανοι, εβραιοι, μουσουλμανοι.
Αλλοι κρατανε το σταυρο και αλλοι το κορανι.
Μα όμως πίσω από όλα αυτά, μαλλον υπαρχουν αλλα,
ειν' τα πετρελαια πολλα, και χανεται η μπαλα.
Στα Αφγανισταν άλλο μπερδεμα, και στη Συρια επισης.
Τα λεω με τιτλους όλα αυτά, δεν θελω ερωτησεις.
Αν θελετε λεπτομερως να σας τα εξηγησω,
καλεστε με στο σπιτι σας και... θα το προσπαθησω.
Αν εχετε και φαγητο και ένα καλο κρασακι,
και ένα γλυκακι για μετα, θα σας τα πω νερακι.

Αυτές τις μερες διαβασα και παλι τους μεγαλους,
Χεγκελ, Μαρξ, Χαιντεγκέρ ξανα, και θα διαβασω και αλλους.
Διαβασα και τους ποιητες. Και αυτοι καλα μου τα 'παν.
Πηρα και τηλεοραση, καινουρια. Made in Japan.
Ειμαι...καθ'όλα ετοιμος διαλεξη για να κανω.
Ελπιζω μονο να τα πω όλα πριν να... πεθάνω.
Μα κι αν πεθανω, θανατο, ωραιο εγω θα εχω.
Θα σας τα πω μετα αυτα. Δεν πρεπει να προτρεχω.
Τι λεγαμε ? Μπερδευτηκα. Παμε ξανα. Κουραγιο.
Ανθρωπος φιλοι ειμαι κι εγω. Τι με νομισατε ? Αγιο ?
Θολωνει λιγο το μυαλο, οι σκεψεις μπερδεμενες.
Έκπληκτες μειναν να κοιτουν και κεινες οι καημένες.
Λιγακι αυτό ποιητικο ισως βρειτε το στιχακι.
Είναι που πριν κατεβασα, ένα μικρο σφηνακι,

με ούισκι φινό και παλίο. Μάλτ από τη Σκωτία.
Ελάτε φίλοι, πιείτε κι εσείς. Δεν είναι αμαρτία.
Το 'πε ο Μπωντλαίρ, δεν φταιω εγώ, κι άλλοι...καταραμενοι:
να ειστε πρεπει φίλοι μου, παντοτε μεθυσμενοι.
Από κρασι, από ποιηση ή από αρετη. Διαλεξτε.
Διαλεξτε ό,τι θελετε και με το χρονο παίξτε.
Ρωτηστε το ρολοι, το πουλι, ό,τι κινειται να σας πει για τον
καιρο.
Και τοτε δεν θα νιωθετε το φορτιο του χρονου, το τρομερο.
Ενταξει, τα μετρα εχασα. Εβαλα παραπανω.
Όμως μη σκατε γιατι ευθυς, παλι τα ξαναφιαχνω.
Φωναζει ο Σπυροπουλος στην μπαντα για το μετρο,
όταν τα παω... Είναι αυστηρος. Θυμιζει Αγιο Πετρο.
[Ποια μπαντα ? Μα η Alpha Bang. Μα... παλι με ρωτατε ?
Είναι η μπαντα... των θεων. Αυτό μην το ξεχνατε.].
Δικιο εχει πολλες φορες, το μετρο εχει αξια.
Και αν χαθει θα είναι γιατι...γυρευει την ουσια.
Τοτε σπουδαιο γινεται το...άμετρο, το χυμα.
Αλλιως στο πρωτο θα χαθει...της θαλασσας το κυμα.
Όμως εδώ δεν φτιαχνουμε τραγουδια να μετραμε.
Γραφουμε ότι θελουμε. Κανεναν δε ρωταμε.
Τι διολο θελω να πω με όλα αυτά που γραφω,
αναρωτιεμαι και σκεφτομαι μην ηπια κανα...μπαφο.
Αλλα δεν πινω, είναι γνωστο στους φιλους μου από χρονια.

Αληθεια, φετος το εστρωσε στην Αττικη με χιονια ?
Αραγε θέλγει τα κοριτσια η καινουρια μου κολόνια ?
Γιατι σε όλα τα παιδια αρεσουν τα μπαλονια ?
Γιατι συνηθως στους τροχους, βαζουν πεντε μπουλονια ?
Ποσο απεχει αραγε η Ρωμη απ'την Μπολόνια ?
Να παρω κοκκινα ή λευκα σατεν δυο σεντονια ?
Αραγε το χειμωνα, τραγουδανε τα τριζονια ?
Στο σκακι, γιατι συγκεκριμενα είναι τα πιονια ?
Πού αραγε παραγονται τα πιο καλα... αφιόνια ?
Θα αντεξουν αραγε πολύ στο δεντρο τα λαμπιονια ?
Μας χρειαζονται στα αληθεια τα οπλα, τα κανονια ?
Να πιω ουισκυ σημερα ή κανα δυο... μπυρονια ?

Της γνωστής καφετερειας, ποια ητανε η Σονια ?
Είναι σωστο συναισθημα μονη της... η συμπονοια ?
Γιατι χρονια ολοκληρα, με... φτυνει παντα η Τονια ?
Πώς αποφευγουμε αραγε τριγυρω μας τα... ψωνια ?
Γιατι στο σπιτι παντοτε πηγαινω εγω για ψωνια ?
Στη επαρχια υπαρχουνε ακομα τα... αλωνια ?
Γιατι κάθε τοσο φτιαχνουνε και παλι την... Ομονοια ?
Αυτά τα ερωτηματα με βασανιζουν χρονια.

Όμως παρ' όλα αυτά για τελος ένα εχω να σας πω :

Ωραιο θα εχω θανατο. Ποιητικο...

Θα πεθανω ισως καποιο μεσημερι.
'Η καποιο απογευμα, η ενα βραδυ βροχερο.
'Η νυχτα αργα, ξημερωμα, ποιος ξερει.
Μα ωραιο θα εχω θανατο. Ποιητικο.

Καποια αρωστια θα φαιι το κορμι μου.
'Η καποιο τροχαιο ατυχημα φριχτο.
Φονιας ισως δωσει τελος στη ζωη μου.
Μα ωραιο θα εχω θανατο. Ποιητικο.

Ισως, δωσω το τελος μου μονάχος.
Ισως πεσω απο βραχο. Ισως πνιγω.
Ισως σε μια αγκαλια γεματη παθος.
Μα ωραιο θα εχω θανατο. Ποιητικο.

Ισως καλεσω το χαροντα να ερθει.
Γεροντας πια, χορτατος απ' το να ζω.
Ισως και να με παρει, ενω δεν θελω.
Μα ωραιο θα εχω θανατο. Ποιητικο.

Υ.Γ. 1. Το Σαββατο στις εικοσι Φλεβαρη στο Νοσοτρος,
Παιζουμε με την Alpha Bang...Φωτια θα παρει ο τοπος.
Καναμε και μεταγραφες, Δημητρα και Δαναη.
Η Δαναη τραγουδιστρια, και η Δημητρα τα σπαιι,
με ένα ομορφο βιολι. Τραγουδια και αλλα νεα.
Να 'ρθειτε για να εχουμε κι εμεις καποιον παρεα...

Υ.Γ.2. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια...

nikos1789@gmail.com

Θα γίνω...Παντοκράτορας

Νίκος Κουφόπουλος

Γενέθλια ειχα... μηνες πριν. Ποσο ειμαι; Τι σας νοιαζει;
Στον εαυτο μου βαζω κρασι κι αυτος σε μενα βαζει.

Πινουμε και ευχομαστε ο ενας εις τον άλλο,
ωραιο να μας βρει... καλο. Ομορφο και μεγαλο.
Παραδειγμα: Να πιαναμε το πρωτο το λαχειο,
ή δικο μας να αποκτουσαμε ένα μεγαλο πλοιο.
Μα στο εβδομο ποτηρι μας τα βρηκαμε ανούσια.
Σκεφτήκαμε πως θελαμε άλλα, και όχι... πλουσια.
Εγω ειπα πως θα'θελα, κρατος δικο μου να'χα.
Δεν ξερω τι θα το εκανα όμως θα ειχε πλακα.
θα πηγαινα στον ΟΗΕ, θα εμπαινα και στο ΝΑΤΟ,
και συνεχως θα εκανα τα παντα ανω κατω.
θα ελεγα να κηρύξουμε τον πολεμο σε... μενα.
Ευθυς μετα θα ελεγα πως όλα είναι στημενα.
Κλαιγοντας, ηρεμιστικα ο... του ΝΑΤΟ θα ζητουσε,
και ο γενικος του ΟΗΕ, θα τον παρηγορουσε.
θα εστηνα στα ραντεου του προεδρου των ΗΠΑ,
όπως και την βασιλισσα των Αγγλων. Αφου σας ειπα,
αυτοι είναι προεδροι απλως και βασιλεις μοναχα.
Εγω εχω κρατος ιδιοκτητο. Γαμωτο, θα ειχε πλακα.
θα ελεγα ότι το πουλαω, θα με ρωτουσαν ποσο;
θα απαντουσα: Κα..τα..κα.., και ολο θα σας το δωσω.
Μα τι σημαινει τωρα αυτό, θα λεγαν με απορια.
θα ελεγα: Μισο, τηλεφωνο, είναι η καλη μου θεία.
θα εκανα πως μιλαγα μια ωρα με τη θειά μου,
και αυτοι θα περιμενανε, μάταια την προσφορα μου.
θα ειχα δικο μου φυσικα νομισμα, το Νικαριο.
θα κοστιζε οσο ακριβως κοστιζει ένα δολαριο.
Μετα θα το ανεβαζα, θα ηταν ένα προς τρια.
Στις αγορες θα γινονταν μεγαλη φασαρια.
Μετα, παλι θα το αλλαζα. Νεα ισοτιμια.
Θελεις ένα Νικαριο; Δολαρια δεκατρια...
Ολοι πλουσιοι θα γινονταν του κρατους μου οι πολιτες.
Κολυμπι στα Νικαρια, θα καναν και οι... αλητες.
Τοτε θα αγοραζαμε τα κρατη όλα τα αλλα.

Όμως, σταθείτε μια στιγμη. Παιι να χαθει η μπαλα;
Τι θα την κανω ολη τη γη δικια μου αν την παρω;
Μισο λεπτακι φιλοι μου, να αναψω ένα τσιγαρο.

Αυτό είναι καπως σοβαρο. θελει λιγακι σκεψη.
θα πρεπει τοτε τελετη να κανω για την στέψη.
Παγκοσμιος αυτοκρατορας. Οπα, δεν είναι αστειο.
θα πρεπει αυτή να είναι λαμπρη. θα... «εσκαγα» με πλοιο,
στην τελετη. Ναυαρχοι οι κωπηλατες.
Απ' το μαστιγιο, αιματα θα τρεχανε στις πλατες.
Μπα, όχι αφηστε το. Απαισιο αυτό μου μοιαζει.
Κατι άλλο πρεπει να σκεφτω σε μενα να ταιριαζει.
Μηπως με αλεξιπτωτο να επεφτα στο θρονο;
Μα χρειαζομαι εξασκηση κι αυτό θα παρει χρονο.
Μηπως με αμαξι γρηγορο; Αλλά πού θα παρκαρω;
Ή μηπως κατι πιο απλο; Να, ας πουμε ένα κάρο.
Ταχα μου την απλοτητα σε ολους να διδαξω;
Μα όμως κάρο που θα βρω; Μαλλον πρεπει να φτιαξω.
Ρε μπερδεμα... Τι το ηθελα να γινω αυτοκρατορας;
Μηπως είναι καλύτερο να γινω...Παντοκράτορας;
Αυτό μου φαινεται καλο. Μαλλον αυτό θα κανω.
θα καθομαι αταραχος, καπου ψηλα εκει πανω,
και θα χαζευω ολημερις ολους σας από κατω.
Κι όταν γουσταρω κανω βουτια, και πιανω παλι... πατο.
Φιλοι ειμαι χαρουμενος. Βρηκα εγω τι θα γινω.
Στον εαυτο μου στρεφομαι, κι ένα φιλι του δινω:
Δικε μου εισαι πανεξυπνος. Μιλαμε εισαι γατος.
Δικος μας είναι ο ουρανος δικος μας και ο πατος.
Απ' τα ψηλα στα χαμηλα, θα κανουμε ταξιδια.
Κι όταν θλιμμενοι θα ειμαστε, υπαρχουν και τα... ξυδια.
Με δυο ποτηρια ασφαλως ευφραίνεται η καρδιά.
Αραγε εσας σας φαίνονται αστεια αυτά τα... αστεια;
Ή μάταια ψαχνω ο δυστυχής το γελιο σας και παλι;
Ζαλιστηκα. Τα παραταω. Με επιασε το κεφαλι.
Με ένα τραγουδι μου παλιο, κι ένα φιλι στο στομα,
σας χαιρετω και ένα κρασι θα πιω για σας ακομα:

Η Χαρά

Ήταν όμορφη πολύ η Χαρά.
Μα δε γούσταρε τους άντρες η Χαρά

Αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά.
Και εγώ σκάλωσα ρε φίλε με τη Χαρά.
Την θυμάμαι όταν ήταν δεκαεπτά.
Ήταν όμορφη από τότε η Χαρά.
Μπλέχτηκε τότε σε έναν ερώτα, βαθιά.
Με μια γυναίκα. Γιατί αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά.
Σιωπηλός την κοίταζα από μακριά.
Όμως φίλε, αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά
Δεν μου έριξε ποτέ ούτε ματιά.
Σου είπα: Αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά.

Πέρασαν χρόνια. Όχι λίγα. Αρκετά.
Πότε πότε πάντα σκεφτόμουν τη Χαρά.
Μάθαινα νέα της. Ήταν καλά.
Και αγαπιόταν πάντα με γυναίκες η Χαρά.
Την είπαν μάγισσα κάποιοι άντρες. Νεράιδα κακιά.
Την έδιωξαν απ' σπίτι της. Είχε μπλεξίματα πολλά.
Την έκλεισαν και σε ψυχιατρείο πιο παλιά.
Μόνο και μόνο επειδή αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά.

Την είδα πρόσφατα τη Χαρά.
Και ευτυχώς, ήταν μια χαρά.
Πάντα αγαπούσε τις γυναίκες η Χαρά.
Και μένα αυτό μου φάνηκε... μια χαρά.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Η αληθινή ιστορία του

Ερωτόκριτου...εν περιλήψει

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρά σας. Όλα καλά; Τι κανετε; Πώς ειστε;
Ακουστε εμενα μοναχα. Σε ολους τα αυτια σας κλειστε.
Νεα εχω σημερα να πω, σπουδαια και ωραια,
για κάθε εναν χωριστα. Για ολη την παρεα.
Οι εκλογες τελειωσαν, θα ερθουνε όμως κι άλλες,
που δεν θα αλλαξουν τιποτα. Θα είναι...σαν τις άλλες.
Ισως να μη σας φανηκε αυτό ωραιο νέο
ή ισως να μην το βρηκατε και τοσο πια...σπουδαιο.
Θα συμφωνησω παραυτα μαζί σας. Είναι αληθεια,
χαμπαρι ολοι πηραμε αυτά τα παραμυθια.
Τι κανουμε όμως από εδώ και μπρος είναι το θεμα;
Και πως θα ξεμπροστιασουμε για παντα αυτό το ψεμα;
Σκεφτείτε. Θα σκεφτω κι εγω. Κατι θα μας προκυψει.
Στο φοβο όμως κανενας μας ποτε μην υποκυψει.
Θα πειτε κατσε ρε φιλε μου, πολύ το μαγκα κανεις.
Πες μας ποιος εισαι ακριβως; Ποιος εισαι και τι κανεις;
Το δασκαλο αφ' ύψηλου να μην μας παριστανεις.
-χμ...ποια αραγε απαντηση θα εδινε ο Αριστοφανης;-
[Γαμωτο, εδώ κολαγε ανετα και ο Τσιτσανης]
Εγω δεν ειμαι δασκαλος. Εγω τραγουδια γραφω.
Και όταν κολαει...η κουτρα μου, εντεχνως αντιγραφω.
Κολπο παλιο των ποιητων. Αυτό το ξερουν ολοι.
Αλλωστε γνωριζομαστε καλα σε αυτην την πολη.
Μα θα μου πειτε όλα καλά, το νέο πες μας τωρα...
Σωστα. Λιγακι αργησα και περασε η ωρα.
Λοιπον τα νεα είναι καλά. Καλο καιρο θα εχει.
Αραιη θα εχουμε συννεφια. Την Κυριακη θα βρεχει.
Χα, χα... Ισως περιμενατε καποια φιλοσοφια.
Όμως εμενα η τεχνη μου είναι η κωμωδια.
Αν ημουν ραπερ ποιητης, θα ημουν αγριεμενος.
Ροκας αν ημουν, θα ημουνα σιγουρα θυμωμενος.
Μπλουζιστας, ισως ημουνα αδιαορατα θλιμμενος.

Κι αν ημουν ποπ, θα ημounα από «δοξα» μεθυσμενος.
«Εντεχνος», ισως να ημounα από ολους σας...χεσμενος.
Αν ημουν «παραδοσιακος», λιγο παρωχημενος.
«Σκυλας» ισως να γουσταρα, αν ημουν...«τελειωμενος».
Χμ, μαλλον θα καταλαβατε, πως ειμαι μπερδεμενος,
και αληθεια, αυτό τον καιρο και λιγο κουρασμενος.
Πλακα εχει. Δειτε κόλλησα με την καταληξη –ένος.
-γελαει αραγε κανεις, ή ειμαι απλα...καημενος;-.
Λοιπον, με αυτή τη σκεψη μου τα πηρα στο κρανιο.
Καθιστε ολοι ησυχoi. Στο μπροστινο θρανιο.
Τραγουδι αμεσως σοβαρο, μεγαλο παραθετω,
που ολοι από συγκινηση, θα κλαψετε. Υποθετω...

Η αληθινή ιστορία του Ερωτοκριτου...εν περιλήψει

Δεν μποραγα, δεν αντεχα, τετοιο μεγαλο ψεμα,
γιατι εγω τα στιχακια μου τα γραφω παντα με αιμα.
Ετσι σε σας ακροατες αποψε θα μιλησω,
πως εγιναν τα πραγματα, θα σας εξιστορησω
Κι αν με όλα οσα θα σας πω, καποιος πολύ θυμωσει,
ξυδακι στο μπακαλη του να παει να του δωσει...

Ακου της Αρετουςας τους, ποια είναι τα μαντατα:
γκομενες ειχε ο φιλος της, στης ξενιτιας τη στρατα.
Μα τι να κανει ο φουκαρας, μοναχος εις τα ξενα;
Σε αλλες λαγνες αγκαλιες, της ειπε, εψαχνα εσενα.
Κι αυτή πιστη δεν ητανε, ας λεν οι ποιηταδες.
Πολλα ηταν τα κοπέλια οπου, της εκαναν κανταδες.

Και παντα στον πιο ομορφο, μετα στην καμαρα της,
του ελεγε ευχαριστω, με τα καυτα φιλια της.
Κι ετσι περνουσε ο καιρος, περνουσανε τα χρονια,
και τα μαλια της εγιναν κατασπρα σαν τα χιονια.
Γέρος κι ο Ερωτοκριτος, ποια κουκου δεν του κανει,
να την τιμησει θελησε με γαμου το στεφανι.

Τα ακουσε ο πατερας της, γέρος μα ακομα ζουσε,
και ειπε οχι, αυτο να δει, μαλλον δεν θα μπορουσε.

Και διεταξε ενα συμφωνο συμβιωσης μοναχα
και οχι αηδίες και χορους και χαζοντιρινταχτα.
Πολυ της κακοφανηκε, και παει στην καμαρα της,
με πιεση εικοσι δυο. Τρεμαν τα γονατα της.

Σιμα κι ο Ερωτοκριτος, το ζαχαρο στα υψη.
Ταχυπαλμια τον επιασε απ' την μεγαλη θλιψη.
Δεν αντεξε η καρδουλα του, εσβυσε σαν πουλακι,
κι αυτη ειπε με αναφιλητά: Παει το παληκαρακι.
Ογδοντα οχτω ηταν αυτη, κοιός ενεννηντα δυο.
κι ο χαρος, ειπε αφου ηρθα εδω, ας παρω και τους δυο.

Ο γέρος ο πατερας της, μικρες ενιωσε τυψεις
μα στον Κορναρο ζητησε, ποιημα τρανο της θλιψης.
Πηρε τα φραγκα ο κρητικός, και ηταν πολλα στα αληθεια
και εγραψε, σε ολους ειναι γνωστα, αυτά τα παραμυθια.
Χρονια τα λεν τραγουδιστες, αλλιως μα...παντα ιδια,
με κατι λυρες κρητικες. Μας σπασανε τα αρχιδια...

Χα, χα...γουσταρω. Θα τον «πιουν» οι φιλοι μου απ την Κρητη.
Και ισως δεν με καλεσουνε ποτε στον Ψηλορείτη.
Βαρια η τιμωρια τους, Πως αραγε θα αντεξω;
Ας παρω την κιθαρα μου, κατι...ευθυμο να παιξω.

Υ.Γ. Εδώ ελευθερα Εξαρχεια...

nikos1789@gmail.com

Έφυγαν τα Χριστούγεννα...

Νίκος Κουφόπουλος

Εφυγαν τα Χριστουγεννα, μα εγω δεν φταιω διολου.
Εμενα αυτές οι γιορτες δεν μου αρεσαν καθολου.
Αλλα και η πρωτοχρονια, που περιμενουν αλλοι,

δεν με αφορά προσωπικά. Παντα μου' φερνε ζαλη.
Από μικρος περιμενα τον Αγιο Βασιλη,
μα αυτος πηγαινε παντα αλλου. Ποτε δεν μου εχει στειλει
το δωρα που του ζηταγα. Εφερνε δωρα άλλα.
Ποδηλατο ζητουσα εγω κι αυτος εφερνε μπάλα.
Αργοτερα μου εφερε ένα ποδηλατακι,
μα εγω τοτε στο γράμμα μου ζητουσα μηχανακι.
Κι όταν με καταδεχτηκε κι εφερε ένα «Καρελι»,
-οι νεοι τι είναι θα απορουν, ρωτα παλιο που ξερει-
εγω μια τσοπερ κοιταζα, χοντα, δυο πενηντα.
Μόνος χιλιαρικα εσκασα. Πολλα. Τρακοσια εξηντα.
Να μη σας τα πολυλογω, παντα ήμασταν σε κοντρα.
Εγω εφτακοσια ζηταγα, κι αυτος εφερν' ογδοντα.
Μια μερα δεν κρατηθηκα. Του λεω κυρ-Βασιλη,
πως δεν ξηγιεσαι ομορφα αυτό το ξερεις ήδη.
Μου λεει Νικο κατ' αρχην, μιλας με έναν Αγιο.
Του λεω ενταξει αμα θες ανεβασε το... πάγιο.
Τι ακριβως θελω να πω με αυτόν το στιχο τωρα,
δεν ξερω φιλοι αληθινα, μα περασε η ωρα.
Είναι τρεις τα χαραματα, δυσκολα οι ριμες βγαινουν.
Και απ την Βαβυλωνία, ειπαν δεν περιμενουν.
Το κειμενο πρεπει μου ειπανε πρωι να ανεβασω.
Και από εμπνευση μηδεν. Φιλοι εμεινα στον...άσσο.
Παω από εδώ παω από εκει. Ένα ντουζακι κανω.
«Σκασε ρε Νικο», μια φωνη ακουω από τον επανω.
«Να κοιμηθουμε θελουμε. Ντουζ μες στη νυχτα κανεις;
Να ειχες και καμια γκομενα... ». Τωρα τι να του κανεις;
Είναι και φιλος. Δε μιλαω. Κανω λιγο ησυχια.
Καποια φιλμακια στο ιντερνετ μου... δειχνουν μια πορεια.
Στα ομορφα μερη του Αυναν για λιγο τριγυρνω.
Μετα μια πεινα με επιασε. Λεω πρεπει να φaw.
Ψυγειο ανοιγω και κοιταw. Είναι αδειο μερες τωρα.
Όμως με ετουτο και με αυτό πηγε εξι η ωρα.
Ο ηλιος αρχισε, θρασυς, τα παντα να φωτιζει.
Και μενα παλι η σκεψη μου στο κειμενο γυριζει.
Λεω πρεπει να σκαρφιστω μια ιστορια αμεσως.
Ας είναι με δολαρια, με μαρκα ή και με πεσος.

Να έχει πιστολιδι ζορικο, γυναικες και ουίσκι.
Μα λιγο πριν ερθει η εμπνευση, κι άλλο κακο με βρισκει:
Χτυπαι κουδουνι δυνατα, θα ελεγα με μανια.
Γαμωτο ειπα μεσα μου, αυτή είν'η αστυνομια.
Στην τρυπα της εξώπορτας το ματι μου κολλαω,
και από τα νευρα μου ευθυς αρχιζω και γελαω.
Η ιδιοκτήτρια ητανε. Ρομπα σωμον φορουσε.
Χοντρουλα καπως, κι ευθυς αρχισε και μιλουσε:
«Μεσα εισαι, σε ειδα. Ανοιξε και τον κουφο μην κανεις.
Παλιοπαιδο. Νοικια χρωστας. Θελεις να με πεθανεις;
Εγω μονο μια συνταξη και αυτό το νοικι εχω.
Να ξερεις θα σε διωξω εγω. Αλλο δεν σε αντεχω».
Δεν ανοιξα και σκεφτηκα πως ψεματα μου λεει.
Τριαντα έχει διαμερισματα και καθεσαι και κλαιει.
Μα τελος παντων τι να πω. Αφου οντως χρωσταω.
Ντυνομαι αμεσως και σκεφτομαι που διαολο να παω.
Η ωρα πηγε κιολας εννια. Μα είναι πρωι ακομα.
Με έναν-καποιο σκεπτικισμο, κοιταω παλι το στρωμα
που με κοιταζει και αυτό και με καλει κοντα του.
Μα... βραχος ειμαι ακλονητος και φευγω μακρια του.

Νεα εχω πολιτικα για σας καλοι μου φιλοι.
Μην περιμενετε και αυτά απ' τον Αγιο Βασιλη.
Όμως εγω θα σας τα πω τα νεα άλλο βραδακι.
Προς το παρον σας χαιρετω, με ένα... τραγουδακι:

Μπαλαντα για τον Μπιλυ δε Κιντ

Πριν χρονια παρα πολλα,
καπου στα χιλια οχτακοσια πενηντα εννια,
απο ιρλανδων στο Μπρουκλιν γενια,
σε μια φτωχικη γειτονια,
που βρωμικα παιζαν παιδια,
γεννηθηκε ο Μπιλυ δε Κιντ.
Οι φιλοι του τον αρχισαν να τον φωναζουν Εϊτριμ.

Λιγα χρονια μετα, τα ειρωνικά σχόλια ενός σιδερά,
αποδείχθηκαν για τον εγωισμό του πολύ βαριά.

Όταν εκείνος τον πέταξε στο χώμα με μια σπρωξιά,
ο Μπίλυ χωρίς καν να το σκεφθεί καλά,
τον άφησε στον τόπο με μια πιστολία.
Ήταν ο πρώτος που σκοτώσε ο Μπίλυ δε Κιντ,
και οι φίλοι του τον έλεγαν πάντα Εϊτριντ.

Πως ήταν νομιμη άμυνα ολοι το ήξεραν καλά.
Όμως ποιος γυρνάει των σερίφηδων τα μυαλά.
Στης φυλακής τον έκλεισαν τα κελιά.
Ήταν μονο δεκατεσάρων χρονων. Καποιοι λενε δεκαεφτα.
Καποιοι αλλοι όμως , αλλιως τα λενε ολα αυτα.
Ο μυθος αρχισε να δημιουργειται γυρω απο τον Μπίλυ δε Κιντ,
που ολοι οι φίλοι του, τον έλεγαν πλέον Εϊτριντ.

Το έσκασε γρηγορα και έμαθε καλά,
στο Μεξικο αλογα να καβαλαει γρηγορα και δυνατα.
Ορθιος πανω στη σελα κρατιεται γερα.
Το πιστολι πιο γρηγορα απο ολους τραβα.
Το δαχτυλο του ενα με τη σκανδαλη ειχε γινει πια.
Ο αλητης της Νεας Υορκης, έγινε ο καουμπου Μπίλυ δε Κιντ,
Που οι φίλοι του, τον έλεγαν πάντα Εϊτριντ.

Ενα βραδυ σε ενα μπαρ, ήταν αργα,
μπηκε ενας αγριος Μεξικανος και ειπε σε ολους μια βρισια.
Σκυλας γιους τους ειπε, το ακουσαν ολοι καλά.
Το ακουσαν και του Μπίλυ και τα δυο αφτια.
Του εριξε αμεσως μια σφαιρα στην κοιλια.
Κανεις δεν τολμησε ποτε να βρισει τον Μπίλυ δε Κιντ,
που οι φίλοι του, τον έλεγαν Εϊτριντ.

Τοτε καποιος του εφερε ενα μεγαλο σουγια,
να κανει πανω στο οπλο, του ειπε, μια νεα χαρακια.
Ειπε οχι, ο τυπος δεν αξιζε δεκαρα καμια.
Δεν ηθελε ειπε να τη θυμαται αυτη τη βραδια.
Σωπασαν ολοι. Τον νεκρο εσυραν σε μια γωνια.
Κερναγε ολο το μπαρ ως το πρωι ο Μπίλυ δε Κιντ,
που ολο το βραδυ ολοι, τον έλεγαν Εϊτριντ.

Ποτε ποτε οι κιθαρες του τραβουσαν τα μυαλα.
Καποιοι ειπαν τον ειδαν στου Μεξικου τα μπορντελα να γυρνα.
Καποιοι αλλοι λενε πως οργια οργανωνε συχνα,
και πως κρατουσαν μερονυχτα τεσσερα. Ισως και πιο πολλα.
Στο τελος πληρωνε το λογαριασμο με μια πιστολια.
Δεν ξερω, αυτα μου ειπαν, αυτα σας λεω για τον Μπιλυ δε Κιντ,
Παντως οι φιλοι φιλοι του, τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ο σεριφης Γκάρετ, φιλος του ηταν παλια.
Στην ιδια συμμορια ηταν μαζι χρονια πολλα.
Μια ησυχη νυχτα, μια ολοφωτη απ' το φεγγαρι βραδια,
ο Γκαρετ κουνιοταν βαριεστημενα σε μια πολυθρονα παλια.
Καβαλαρη μοναχικο ειδε να ερχεται απο το βαθος μακρια.
Γνωρισε αμεσως τον παλιο του φιλο Μπιλυ δε Κιντ.
Καποτε και αυτος τον ελεγε μονο Εϊτριμ.

Ο Μπιλυ τον ειχε δει πρωτος αυτος καλα.
Ηξερε οτι προδωσε, και πηγε στου νομου την πλευρα.
Αρνιοταν να τα πιστεψει ομως ολα αυτά.
Μια περηφανεια τον κραταγε παντα ψηλα.
Μια τρυφεροτητα για οσα εζησαν μαζι παλια.
Ο Γκαρετ, ηταν ο πιο καλος φιλος του Μπιλυ δε Κιντ.
Τον ελεγε σχεδον παντα, Εϊτριμ.

Πιστολια ειχε μαζι του ο Μπιλυ, δυο. Και ηταν καλα.
Μπορουσε αυτος τον Γκαρετ να σκοτωσει από μακρια.
Ενωσε ομως οτι θα σκοτωνε και μια αγρια χαρα,
που ειχαν φτιαξει μαζι σαν παρανομοι χρονια πολλα.
Δεν ηθελε να του την χαρισει. Το τιμημα ομως το ηξερε καλα
Δεν το σκεφτηκε στιγμη. Η αποφαση ηταν βαθεια.
Αυτος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ, που φιλοι τον ελεγαν Εϊτριμ.

Ο Γκαρετ τραβηξε το πιστολι του και σημαδεψε αργα.
Την ησυχια της νυχτας ταραξε μια πιστολια.
Ουρλιαξε νικημενος. Ειδε τον φιλο του να πεφτει στη γη βαρια.
Το αλογο του εφυγε τρομαγμενο μακρια.
Το χωριο καταλαβε και εκλεισε τις πορτες καλα.
Ολοι ηξεραν πως μες στις σκονες νεκρος ηταν ο Μπιλυ δε Κιντ,

Που μονο οι φιλοι του τον ελεγαν Εϊτριμ.

Την αλλη μερα οταν ο ηλιος ανεβηκε ψηλα,
πηγαν και τον αφοπλισαν. Να νιωθουν σιγουρια.
Μερες το σωμα του κοιτονταν στης εκκλησιας τα σκαλια.
Ερχονταν με αλογα και αμαξες να τον δουν, απο μιλια μακρια.
Τον εθαψαν μεσα σε πανηγυρια και χαρα.
Για αυτους ηταν μονο ο Μπιλυ δε Κιντ.
Ποτε κανενας δεν τον ειπε Εϊτριμ...

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Το μεγάλο κόλπο...

Νίκος Κουφόπουλος

Ημασταν ολοι αραχτοι, στο γνωστο το καφενειο.
Αφραγκοι, οσπου ξαφνικα ηρθε το... Φως το θειο.
Μην βιαζεστε, και θα σας πω τι εννωω αμεσως.
Δεν ηρθανε δολαρια, μαρκα, μα ουτε και... πέσος.
Απρόσμενα, φιλος παλιος, απ' την παρανομια,
εφερε στην παρεα μας... μια πληροφορια.
Εχουν περασει χρονια πολλα, μα ηρθε η ωρα τωρα,
η ιστορια να γραφτει. Περασε πια η μπορα.
Αλλωστε ο νομος εξυπνος, τα εχει παραγραψει.
Την ιστορια ελευθερη αφηνει για να γραψει.
Ισως ταινια στο σινεμα, καποιος να την γυρισει,
ή καποιος με την κιθαρα του να μας την τραγουδησει.
Το κολπο ηταν δυσκολο, μα ειχε μεγαλειο.
Η αδρεναλινη θα εφτανε στο ανωτατο σημειο.
Φυγαμε ολοι πιο μετα να παμε να τα πουμε.
Μετα ολοι στα σπιτια μας. Αργα. Να κοιμηθουμε.

Δεν ξερω αν κατάφεραν οι άλλοι να κλείσουν ματι.
Εμένα δε με χωράγε ο τοπος, το κρεβατι.
Ίδρωνα και ξείδρωνα σαν να ημουν στη Σαχαρα.
Μια ταραχη ειχα ομορφη, μια φλογα, μια λαχταρα.
Βρεθηκαμε παλι ξανα, ολοι, την άλλη μερα.
Θυμαμαι ηταν Κυριακη. Ξημερωνε Δευτερα,
Παλι κατω τα βαλαμε. Με σχεδια και με χαρτες.
Καποιοι ειπαν αυτά δεν γινονται. Ειστε ολοι μαλακες.
Θα σας «τσιμπισουν» σιγουρα οι μπατσοι πριν ακομα,
προλάβετε να βγαλετε δυο φτυαριές με χωμα...

Μην παει ο νους σας καπου αλλου. Δεν ψαχναμε αρχαια.
Ουτε ταφους θα ανοιγαμε. Αυτή είναι άλλη παρεα.
Σας ειπα, κολπο δυσκολο, μεγαλο. Με φαντασια.
Αν θα το πετυχαίναμε, θα γραφαμε ιστορια.
Παμε λοιπον σιγα σιγα, να σας το περιγραψω.
Ειθε η Μουσα να είναι καλη μαζι μου για να γραψω,
μοναχα ότι εγινε. Τιποτα παραπανω.
Μα και να μην ξεχασω τιποτα. Καποτε θα πεθανω,
και δεν θα ηθελα αυτό μαζι μου να το παρω.
Ενταξει, ισως να τα πω μετα παλι στο χαρο,
όταν με την βαρκα του θα ερθει να με παρει.
Μα αυτος δε λεει τιποτα. Τα σβυνει με σφουγγαρι...

Τουνελ να σκαψουμε επρεπε γυρω στα δεκα μετρα,
κατω από δρομο κεντρικο. Πολύ χωμα και πετρα.
Στης τραπεζας θα μπαιναμε το θησαυροφυλακιο.
Δεν ειχε απ' εξω φυλακα με το γνωστο φυλακιο.
Μοναχα ο συναγερμος, σιγουρα θα χτυπουσε,
μα εμας καθολου αυτό δεν θα μας ενοχλουσε.
Θα ερχονταν και θα νομιζαν πως προκειται για λαθος,
ενώ εμεις θα βρισκόμαστε στης τραπεζας το... βαθος.
Τα θησαυροφυλακια, κλεινουν πορτες με ατσαλι.
Κανενας τιποτα από εκει δεν μπορεσε να βγαλει.
Εμεις από το πατωμα θα μπαιναμε. Από κατω.
Δεν ειχαν σκεφτει να βαλουνε ατσαλι και στον πατο.
Για ένα χρονο ψαχναμε να βρουμε εργαλεια.

Τρυπανια, φωτα, κομπρεσέρ. Κλεψαμε λατομεια...

Εκει προμηθευτήκαμε καποιοι και... κατι «άλλα»,
αλλά δεν είναι ωρα για αυτά. Ας μην μας παρει η μπάλα.
Σημερα για το...Ριφιφι μονο θα σας μιλησω.
Ισως καποια άλλη φορα, το στομα μου να λυσω,
και να σας πω κι αλλα πολλα. Όταν θα ερθει η ωρα.
Μα αρκεστείτε παρακαλω σε αυτά που λεω τωρα...

Ενας παππους. Μαγκας σωστος. Ωραιος πειραιώτης,
μικρο βαγονι εφτιαξε με ροδες. Ταξεως πρωτης.
Αθορυβο στις ραγες μας όταν πανω κυλουσε.
Σιγουρα αυτό το γειτνια, δεν θα την ενοχλουσε.
Καταλαβε πως εφτιαχνε κατι για καποιο...κολπο,
αλλα ποτε δε ρωτησε. Τα λεφτα μας πιασαν τοπο.
Όταν μας το παραδωσε, μας εκλεισε το ματι.
Μου ηρθε στο νου μου τοτε ευθυς ένα παλιο "κομμάτι",
με τον ταμια που εδινε στους ληστες τις τσαντες
με τα λευτα κι ευχηθηκε: Καλη σας τυχη μαγκες.

Τις νυχτες μονο σκαβαμε. Τη μερα ειχε κοσμο.
Σας ειπα πως σε κεντρικο η τραπεζα ηταν δρομο.
Κάθε τοσο στηριζαμε το τουνελ να μην πεσει.
Γωνιες, σιδερα βαρια. Με επiane η μεση.
Σκαβαμε ολοι με σειρα. Μιά ωρα ηταν η βαρδια .
Δεν αντεχε περισσοτερο κανενας. Ηταν άγρια,
σκληρη πολύ η δουλεια. Ο αερας να μην φτανει.
Μην φανταστείτε μαστορα, στον ώμο το σκεπάρνι,
και καλαμπουρια κανουμε με αλλους μαστορους διπλα.
Εδώ ηταν όλα...όλα...όλα...ολα ...μα όλα στην...τσιτα...

Ειχαμε και απροοπτα. Να, ένα ζευγαρακι,
παρανομο ηταν προφανως. Βρισκονταν το βραδακι.
Κρυβονταν όπως και εμεις. Τους βλεπαμε... αθελα μας.
Το «εκαναν» σχεδον διπλα μας. Όλα ηταν μπροστα μας.
Κρυμμένοι περιμεναμε τον «φιλο»...να τελειωσει,
και το φιλι του αποχωρισμου στην ερωμενη του να δωσει.
Ενταξει εδώ μου ξεφυγε ένα μετρο παραπανω,

αλλα καταλαβαίνετε. Σε αυτά...κι εγω τα χανω.

Εχασα εικοσι κιλα. Σκαβαμε εξι μηνες.

Και οι αλλοι τα ιδια. Στο καφενειο, μας ελεγαν κηφήνες,
οι αλλοι που δεν ξερανε. Και ότι χαζογυρναμε.

Πως τιποτα δεν κανουμε και ότι... κωλοβαραμε.

Εμεις χαμογελουσαμε, μα καναμε την..παπια.

Μοναχα κοιταζομασταν με νοημα στα ματια.

Σκεφτομουνα καμια φορα πως είναι αδικια.

Δεν χαίρεσαι ολοκληρη την...παρανομια.

Ακουσ τους αλλους διπλα σου να λενε ιστοριες,
και θα ηθελες πολύ να πεις: Ρε, λετε μαλακιες.

Μα δεν μπορείς. Το στομα σου πρεπει να εχεις κλεισμενο.

Μενει μοναχα η αγρια χαρα για ό,τι είναι καμωμένο...

Παρασκευη απογευμα. Η τραπεζα ειχε κλεισει.

Φυγαν ολοι οι υπαλληλοι. Ποιος να μας ενοχλησει;

Αρχισαμε να σκαβουμε γρηγορα για να μπουμε,
την άλλη μερα. Καποιοι ειπανε μηπως να κοιμηθουμε,
για να ειμαστε ξεκουραστοι. Ξημερωμα Σαββατο.

Μα, μια τελευταια μου φτυαριά, τρυπησε ευθυς τον πατο.

Μπηκαμε μεσα. Τι θεαμα... Για λιγο σαστισμενοι
καθισαμε καταχαμα. Ημασταν κουρασμενοι.

Θυριδες γυρω αμετρητες. Προσμεναν. Μας κοιτουσαν.

Και απ'εξω οι συναγερμοι...σαν σκυλοι αλυχτουσαν.

Ηρθε ένα περιπολικο. Κοιταξαν, κατι δεν ειδαν,
εδωσαν λαθος συναγερμο. Μετα από λιγο φυγαν.

Αρχισαμε να ανοιγουμε τις θυριδες μια μια.

Ηταν ευκολη δουλεια. Μα τι λεω; Σκετη λαγνεια...

Σαν ερωμενες τρυφερες τα ρουχα που πετανε,
και ολογυμνες σε παιρνουνε μαζι τους και σε πανε.

Σε ταξιδευουν σε ουρανους. Σου δειχνουν τα φεγγαρια.

Κι εμας τα ερωτικα παιχνιδια μας, ηταν ...λοστοί και φτυάρια.

Κοσμηματα, λιρες χρυσες, ομολογα και μαρκα.

Δολαρια εκκατομυρια ηταν εκει σε...πάκα.

Και «σκονες» ηταν διαφορες, δεμενες σε πακετα.

Εφτα πιστολια βρηκαμε. Το ένα ηταν μπερέτα.
Γεμισαν τριαντα σακβουαγιάζ, τριαντα κιλα το ένα.
Τσιμπιομασταν καποιες φορες, αλλα δεν ηταν ψεμα.
Όχι δεν ηταν ονειρο. Δεν ητανε ταινια.
Μεσημερακι Κυριακης. Η ωρα ηταν μια.
Φορτωσαμε και φυγαμε. Μαζί σε σπιτι ολοι,
που ειχαμε πιασει από πριν. Εξω ηταν απ' την πολη.
Ειχαμε ανοιξει τις μισες περιπου τις θυριδες.
Καποιος ειπε: «Να γυρισουμε. Ειχε κι άλλες. Τις ειδες;».
Ηταν όμως αδυνατον. Ημασταν ...«πεθαμενοι».
Τρεις μερες ολοι αυπνοι. Και εξουθενωμένοι,
Ο υπνος ηρθε πιο γρηγορα. Μας εκλειναν τα ματια.
Ειπαμε: Αυτό ητανε. Ας πανε στα κοματια.
Δεν ξαναπαμε παλι εκει. Κι ας εχει κι άλλο «πραμα».
Ετσι κι αλλιως ειχε συμβει ηδη ...μεγαλο θαυμα.

Καπως ετσι τελειωσε αυτή η ιστορια.
Ποιος ξερεις ισως καποτε τη δουμε σε ταινια.
Από εμενα γεια χαρα. Ό,τι ειχα να πω το ειπα.
Και ελπιζω να καταλαβατε, πού εγινε...η τρυπα...

Και τωρα φιλοι μου ευθυς, τραγουδι παραθετω.
Ισως αναγκη αληθινα, να μην το εχετε υποθετω.
Μα ο ποιητης, γνωριζετε, ψωνιο είναι μεγαλο.
Αναρωτιεμαι μονο απλα, να βαλω αυτό ή ...άλλο.
Γιατι όπως καταλαβαίνετε, χιλια εχω τετραδια,
γεματα με ποιηματα. [Καλα, καποια είναι αδεια].
Μα θα γεμισουν συντομα. Το υποσχομαι δημοσια,
και στοιχημα βαζω τωρα εδώ, δυο χιλιαδες γροσια,
αν δεν γεμισουν συντομα. Σιγουρα θα κερδισω.
Κι αν δεν κερδισω, εχει καλως. Μπορω κι ετσι να ζησω.

Εγώ είμαι η νύχτα

Εγώ είμαι η νύχτα.
Των άστρων ορίζω εγώ την άγρια λάμψη.
Τα όρνια, τα φίδια, της ζούγκλας τα θεριά.
Εγώ είμαι η νύχτα.

Στα όνειρά σας μπαίνω κάθε βράδυ. Εφιάλτης.
Τις Ερινύες εγώ στέλνω. Σας δουλεύω μια χαρά.
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Εγώ είμαι η νύχτα.
Των φονιάδων σας μαχαίρια, εγώ βάζω στο χέρι.
Των δήμιων σας πλέκω στις κρεμάλες τα σχοινιά.
Εγώ είμαι η νύχτα.
Κρυφά μεσ' στα ποτήρια σας, βάζω δηλητήριο.
Δαίμονας είμαι. Σας δουλεύω μια χαρά.
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Εγώ είμαι η νύχτα.
Κλέβω και από τη μέρα σας όταν μπορώ τις ώρες.
Στα τιποτένια σχέδια σας, βάζω τρικλοποδιά.
Εγώ είμαι η νύχτα.
Φτύνω τις λέξεις μου με σιχασιά μπροστά σας.
Πιο άθλιος από όλους, μα σας δουλεύω μια χαρά
Γιατί εγώ είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.
Εγώ η είμαι η νύχτα. Εγώ η είμαι η νύχτα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

**Άνοιξαν τα βιβλία των σοφών
για μένα...**

Νίκος Κουφόπουλος

Κοιταζω τη σελίδα μου. Ολολευκη προβάλλει.
Με προκαλεί. Πώς αραγε θα τη γεμίσω παλι;
Δεν έχω τιποτα σκεφτεί και εμπνευση δεν υπάρχει.
Τι λετε να περιεγραφα μια αρχαία μαχη;
‘Η μήπως να σας ελεγα για μαγισσες και δρακους;
‘Η για νεραιδες ομορφες που χορευαν στους βαλτους;
Όλα τα έχουν ξαναπει. Τα έχουν τραγουδησει.
Αναρωτιεμαι: Τιποτα δεν έχουνε αφησει;
Εγω όμως τη σελίδα μου πρεπει να την γεμίσω.
Χμ...ολο και κατι θα σκεφτω να σας ευχαριστησω.
Θα ανοιξω παλι των σοφων που έχω το βιβλιο.
Το βρηκα-τι παραξενο- σε ένα παλιο κουρειο.
Φαινεται πως στο ξυρισμα, τον ματωσε ο κουρεας,
και ο κατοχος θα θυμωσε. Μαλλον ηταν ο Αιας.
Εφυγε και παρατησε τη βιβλο αυτή στην ακρη,
και ο κουρεας την εκρυψε τοτε μην παθει κατι.
Μα ο Αιαντας στον πολεμο μετα πηγε, στην Τροια,
και όπως καταλαβαινετε, που χρονος για βιβλία;
Τα ξερετε απ’ τον Ομηρο να μην τα λεω παλι.
Την Ωραιο Ελενη γουσταρε, και αυτος όπως και αλλοι.
Και όταν αυτή το εσκασε στην Τροια με τον Παρι,
ηταν σαν να τον χτυπησαν ξαφνου με ένα στηλιαρι.
Τα... «πηρε» με τη γκομενα, μα ορκο ειχε κανει,
για την τιμη της αν χρειαστει, προθυμα να πεθανει.
Στην Τροια ηταν δευτερος μετα τον Αχιλλεα,
στο θαρρος και στην αρετη. Και μαγκας στην παρεα.
Καλεσε και τον Εκτορα σε μια μονομαχια.
Ολη τη μερα μαχονταν σαν αγρια θηρια.
Αρχισε και σουρουπωνε. Η ωρα πηγε μια.
Και ειπαν: Δε σταματαμε εδώ; Ηταν ισοπαλια.
Να μη σας το πολυλογώ ηταν μεγαλο αλανι,
και την Τέκμησσα σκλαβα του, στον πολεμο ειχε κανει.
Κορη ηταν του βασιλια της Τελεύτα. Ηταν ωραιο.
Την πηρε για τα βραδια του, να ‘χει καποιον παρεα.
Μην παει ο νου σας στο πονηρο. Ο Αιας ηταν κυριος.
Της εδειχνε τα αστερια: Αυτος είναι ο Σειριος.
Της εδειχνε και αλλα διαφορα, γουσταρε η μικρουλα.

Τα έχει πει και ο Όμηρος, πως καναν παρεουλα.
Μα γιατί σας τα λέω αυτά, ξεχάστηκα στα αληθεια.
Βλεπετε πως σε παρνουνε μαζί τα παραμυθια;
Γι' αυτό και τα μικρα παιδια κοιταζουν σαν χαμενα,
κι ακουνε τον παραμυθα με στοματα ανοιγμενα.
Θυμηθηκα: ο Αιαντας λοιπον σε καποια πολη,
σε έναν ναο τεραστιο, ξακουστο, το ξεραν ολοι
πως ηταν των σοφων ναος ολου του τοτε κοσμου,
στον ιερεα ειπε, ορθα κοφτα: Τα βιβλια όλα δωσ' μου.
Ετσι βρεθηκε των σοφων το βιβλιο στο κουρειο,
και ηταν γραφτο στα χερια μου να ρθει. Δεν είναι αστειο.
Μιλαω και σε τραγουδι μου γι' αυτό. Τα ειπα με στιχους.
Σε μενα ελατε αν θελετε να ριξουμε τους τοιχους.
Για όλα εχω απαντηση. Και για τα περασμενα.
Εχω την βιβλο των σοφων. Ειπαμε: ολοι σε μενα.

Θα κανω ένα διαλλειμα, να αναψω ένα τσιγαρο,
και καποια νεα να σας πως ώσπου να το... φουμαρω:
Τα κρατη όλα επι γης, θα ενωθουν σε ένα.
Δεν θα υπαρχουν συνορα στο εξης πια για κανενα.
Ελευθερα πια ο καθεις θα μενει οπου θελησει.
Πατριδα θα εχει ολη τη γη. Τη Ρωμη, το Παρισι.
Αν θελει ας παει στο Περου, ή στη Βενεζουελα,
και ομορφα αν τα βρει εκει, μου λεει και μενα ελα.
Καποιοι ισως παν στην Αφρικη, καποιοι ισως στη Ρωσια,
καποια άλλη στην Αμερικη, αλλοι στην Μαλαισια.
Πια καταργουνται οι στρατοι. Πώς πολεμος να γινει
αν δεν υπαρχουνε εχθροι; Τα τανκς... στη ναφθαλινη.
Βεβαια ένα προβλημα αμεσως ανακυπτει.
Το παω από δω το παω από κει, μα λυση δεν προκύπτει.
Το ειχε πει παλιοτερα ο φιλος Κωνσταντινος.
Θα σας το γραψω ακριβως όπως το ειπε εκεινος:
«Και τωρα τι θα γενουμε χωρις βαρβαρους.
Οι ανθρωποι αυτοι ησαν μια καποια λυσις».

Δεν νοσταλγουμε τους φορεις του ασκοπου θαρρους.
Ουτε μας λειπουν οι βιαιες, χωρις λογω παρορμησεις.

Παω στο βιβλίο των σοφών και παλι να κοιταξω.
Κατι θα λει, δεν μπορεί; Ευθυσ θα το αντιγραψω,
και σε όλους σας περηφανος θα το κοινοποιήσω.
Τωρα, συγνωμη σας ζητω, παω να κατουρησω.
Ή... προς νερου μου όπως θα ελεγαν παλια και με ευγενεια.
Είναι κι αυτό αληθινο και ειν'και δικια μου έγνοια.
Όμως η αμεσότητα εχει κι αυτή αξια.
Καποιες φορες... ως ευγενείς, χανουμε την ουσια.
Δεν ειμαι υπερ των χωρατών ποτε στην κωμωδία.
Παντα ζητουσα πιο κομψα να είναι τα αστεια.
Όμως η γλωσσα να είναι ευθυσ πρεπει, και να μη γλυφει,
τα ενστικτα τα χαμηλα και χαμερπώς να πειθει.
Θυμαμαι συζητουσαμε με τον Αριστοφανη,
σε ένα μπαρακι, παει καιρος, του φιλου μου του Φανη,
και αυτό ακριβως μου ελεγε. Και εκεινος συμφωνουσε.
Και αυτος στις κωμωδίες του το υψηλο ζητουσε.
Καποιες φορες, του ελεγα, επεφτες παρακατω.
Γυμνους μας εφερνες φαλλούς στη μουρη μας, στο πιατο.
Θυμωνε τοτε φυσικα, και ευθυσ μου εξηγουσε,
για το αθωο του γυμνου όταν δεν προκαλουσε
τα ενστικτα τα χαμηλα, των θεατων τα σκελια.
Σκοπος των... μαλαπέρδων μου ηταν μονο τα γελια,
ανοητε, μου ελεγε, που δεν καταλαβαινεις.
Αλλα απο νέοελληλες, πια τι να περιμενεις;
Στην αγκαλια του τρυφερα επεφτα και γελουσα.
Με εσπρωνε ταχα με θυμο και εγω...μπυρα κερνουσα.
Πιναμε ωρες. Ως το πρωι. Ως να χαραξει η μερα.
Ετσι κανουν οι ποιητες. Και παν και... παραπερα.

Για το Παρισι τι να πω; Τα ειπαν όλα αλλοι.
Isis, φονταμελιστες, αποικοκρατες, γαλλοι.
Λενε πως είναι πολεμος ανατολης και δυσης,
Μα εμενα δεν με πειθει αυτό κι ας τό'παν οι ειδησεις.
Τα ειπε αλλωστε όλα αυτά ωραια ο Σχισμενος,
σε αρθρο του για το θεο που είναι πια πεθαμενος,
και πως δεν είναι ο λογος του εμβλημα και σημαια,
αλλα απλα το πτωμα του εχουνε για παρεα.

Μα σε χωραφια αλλωνων εγω φιλοι δεν μπαινω.
Ειπα, διαβαστε για όλα αυτά τον φιλο τον Σχισμενο.

Αυτά για σημερα ειχε να πει ο ποιητης, και τωρα
τραγουδι αμεσως φιλοι μου γιατι περναι η ωρα:

Ανοιξαν τα βιβλια των σοφων για μενα...

Άνοιξαν τα βιβλία των σοφών για μένα.
Έχω για όλα λύσεις. Και για τα περασμένα.
Έλα και κάθισε κοντά. Ρώτησε ότι θες.
Για ό,τι σκίζει το μυαλό σου. Για ό,τι κλαις.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά, για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Ρώτα με αν ξέρω πού πηγαίνω και πού βρίσκομαι.
Γιατί η θάλασσα κάποια βράδια κλαίει.
Γιατί ουρλιάζουνε οι λύκοι στην πανσέληνο
Γιατί το όνειρό σου, σε πνίγει και σε καίει.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά , για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Ρώτα με για εκείνα τα παιδιά που χάθηκαν.
Τους άντρες που κοιτάζουνε τη νύχτα λυπημένοι.
Για του πόλεμου τη λύσσα, για το άδικο.
Για ποια αλήθεια κανείς αξίζει τάχα να πεθαίνει.

Για τις αγρύπνιες και τους φόβους σου.
Για όσα μέσα σου έχεις μπερδεμένα.
Για τα τωρινά , για τα μελλούμενα.
Για ό,τι θες, έλα σε μένα.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

Εμείς που δεν ξέραμε που πάμε...

Νίκος Κουφόπουλος

Ελατε ολοι πιο κοντα, φιλοι αγαπημενοι.
Μια ιστορια θα σας πω, παλια και ξεχασμενη.
Στα εγγονια τους πολυ παλια την λεγαν οι γιαγιαδες.
Ισως την βρειτε βαρετη μα θα σας πω και άλλες:
Τρια πουλακια καθονταν... Τι; ... Δεν γουσταρετε άλλο;
Ναι, αλλα το ψωμακι μου κι εγω πρεπει να βγαλω.
Πληρωνομαι φιλοι μου εδώ, να γραφω ιστοριες.
Και μου ειπανε ορθα κοφτα: Μην γραφεις μαλακιες...
Χιλια ευρω μου δινουνε για κάθε δεκα λεξεις.
Τσιγκουνηδες. Και μου ελεγε η μανα μου: Μην μπλεξεις.
Αυτά που γραφεις γιε μου εσυ, αξιζουνε χρυσαφι.
Και όχι πως είναι μανα μου. Το ξερει και το γραφει.
Αφου αυτή με γεννησε. Τι, ταχα δε με ξερει;
Αφου ολοι της λεν στη γειτονια: Ο γιος σου είναι ξεφτερι.
Μα τι να κανω; Βλεπετε ευαίσθητος πως ειμαι.
Με τουμπαραν με γαλυφιες. Μου ειπαν: Νικο μεινε.
Καινουρια κανουμε αρχη. Μετα από λιγους μηνες,
τριπλασιος θα είναι ο μισθος. Στο κλαμπ με τους Μαικήνες,
στα σιγουρα και εσυ θα μπεις. Μα εγω ακουσα: Με... εκείνες.
Δυο κοπελιες πανεμορφες περνουσανε μπροστα μου.
Τυχαιο ηταν, μα σκεφτηκα...τα αλλα...τα δικα μου.
Θα με ερωτευθουν σαφως όταν θα με διαβασουν.
Τι τυχερος. Κι αν δεν συμβεί, αυτές τοτε θα χασουν.
Και ειπα μεσα μου: Ωραιο. Θα παω στα ονειρα μου...
Ηρθε επιτελους ο καιρος να ζησω τα...δικα μου.

Μη εϊστε τωρα βιαστικοί και ευθυς βγαλετε κρίση.
Εχω ονειρα παρα πολλά. Με εχετε παρεξηγήσει.
Ποια είναι μη με ρωτησετε. Θα είναι αδιακρισία.
Τα ονειρα του καθ'ένός, προσωπικη ιστορια.
Και όπως εχει πει παλια πολύ και καποιος άλλος,
που τωρα όμως είναι...μικρος. Τότε ηταν μεγαλος:
Τα ονειρα σου μην τα λες γιατι μια μερα κρυα,
μπορει και οι φροϋδιστές να 'ρθουν στην εξουσία.
Να μη σας τα πολυλογω, την πατησα και παλι.
Συμβολαιο υπεγραψα, που ειχε ρητρα μεγαλη.
Δεν προσεξα ο φουκαρας καλα τι υπογραφω.
Το μηνα δυο κειμενα εδώ πρεπει να γραφω.
Εχω δεν εχω εμπνευση, να στειλω πρεπει κατι.
Ακομα και αν ειμαι αρρωστος. Αν ειμαι στο κρεβατι.
Ετσι τη μουσα μου καλώ και υποσχεσεις δινω.
Μα απ' τον εαυτο μου κάθε φορα, ένα κομμάτι αφηνω,
στη Μούσα. Βλεπεται, όλα στη ζωη πληρωνονται επι τοπου.
Του τα 'πα, του τα 'πα, του τα 'πα του ανθρωπου.
Ατακα , ατακα, ατακα κι επι τοπου.
Αυτο είναι λιγο ασχετο. Παλιο είναι σουξεδακι.
Το ελεγε η Δουκισσα. Οι στιχοι είναι του Τακη
του Μουσαφιρη. Μα τι λεω. Αυτο τωρα που κολαει;
Μα δε βαριεστε. Καμια φορα, κι αυτό ακομα... «παι».
Ξερετε, τα σκυλαδικα, όχι τα ιλουστρασιον, τα γνησια,
εχουν κι αυτά καποιες φορες μεσα τους την αληθεια.
Δεν λεω για τη Δουκισσα, λεω για τους πιο κατω.
Αυτους που ηταν στην εθνικη, και σπαζαν...καργα πιατο.
Ουισκυ ριχναν στη σκηνη, μετα φωτια ανάβαν,
γυρω απ' την τραγουδιστρια. Κι όλα τα πιατα ...σπάγαν.
Νταλκά λενε τον ερωτα. Καψούρα την αγαπη.
Οκ. Δεν είναι...υψηλο. Όμως κι αυτό είναι κατι.
Δεν εχω χρονο τωρα εδώ να εμβαθυνω κι άλλο.
Ισως αν τυχει καποια φορα μια βολτα να σας βγαλω,
σε ένα σκυλαδικο «καλο». Μια βολτα σε αλλα μερη.
Πως είναι...«ροκ» καποιοι από αυτους, κανενας δεν το ξερει.
Ενταξει, μετα στη Λυρικη θα παμε. Ριγκολετο.
Ο Βερντι ο μαγκας το εγραψε. Αυτά πανε πακετο.

Μια από δω, μια από εκεί, αλητες θα γυρναμε.
Το δρομο δεν τον χανουμε. Δεν ξερούμε που παμε...
Αρα ολοι οι δρομοι...δρομοι μας. Τα λεω και με στιχακια.
Θα σας τα εκμυστηρευτώ αν είσαστε κι εσεις καλα παιδακια.
Καλα το μετρο χαθηκε, μα όμως τι πειραζει;
Εδω ειπαν ηλιο θα εχουμε και ...εριξε χαλαζι.
Κι εγω που απλα εβαλα δυο μετρα παραπανω,
η καποιες λεξεις, λιγο πιο πριν, όπως γουσταρω φτιαχνω;
Δεν γραφει, ευτυχως, εδώ ο κυριος Μπαμπινιωτης,
κι ετσι τυγχάνω θεωρω μιας ευκαιρίας πρώτης,
ακομα κι απ' τα μετρα μου αλλα κι από τους κανονες,
να φυγω. Πισω μου λοιπον αφηνω τους αιωνες,
και αυθαδικα, με τσογλανια, και σ' οσους αυτό αρεσει,
τη γλωσσα μου στον ουρανο βγαζω. Με επιασε...η μεση.
Μαλλον λογια ειπα βαρια. Ισως και παραπανω,
από οσα στα αληθεια να μπορω. Μα όμως τι να κανω;
θυμαστε τι ελεγα στην αρχη; Πιέζουν οι εργοδοτες.
Και θελουν παντοτε εμεις να ειμαστε ...αιμοδοτες.

Ωχ, ξεχασα. Πολιτικα δεν εγραψα καθολου.
Βλεπετε, μερος και αυτό είναι τουτου του ρολου.
Παμε λοιπον στα γρηγορα. Πολιτικα τσιτατα,
ακολουθουν. Θα σας τα πω στα ισια και σταρατα.
Το Πολυτεχνειο ζει και οι μπατσοι είναι χαζοι,
ή καπου ισως μπερδεύτηκα. Αληθεια τωρα, ζει;
Ποιοι είναι στην κυβερνηση; Η αριστερα η όχι;
Τωρα εγω ειμαι αναρχικος; Ξιφια πιανει η απόχη;
Το τελευταιιο προφανως στα αλλα δεν κολάει ,
ομως την ριμα εφτιαξε οποτε...καλα παει.
Τους φραχτες τι τους θελουμε, τα συνορα, τα κρατη;
Και αληθεια, ειπαν θα φτιαξουνε και νέο Καλλικρατη;

Ω αγαπητοί , ισως φανει ανάλαφρη η γραφη μου.
Όμως βαθια αποφαση είναι αυτό, δικη μου.
Λογο πυκνο, περιεκτικο, βαθυ, ξερω να γραφω,
χωρις ουσιες να χρειστω. Ουτε καν ένα μπαφο.
Μα η στηλη ετουτη απαιτει την σάτυρα στο θρονο.

Λιτη, απλη, απερριτη, χωρις κακία η φθονο.
Με λογο απλο, όχι στριφνο. Σαν γαργαρο νερακι.
Γαμωτο λες να εχουμε και παλι ...Μητσοτακη ?

Σας χαιρετώ και σας φιλω, σας στελνω και στιχακια,
οπως σας υποσχεθηκα. Ειστε καλα παιδακια...

Εμείς που δεν ξέραμε που πάμε...

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε,
ποτέ τον δρόμο δεν τον χάσαμε.
Τρυφεροί αλήτες πάντοτε γυρνάμε.
Τους φόβους μας τους διασκεδάσαμε.

Μας έψαχναν οι μέρες να μας πούνε,
τραγούδια νουθεσίας, προκοπής
Μα εμείς είχαμε ερωτευτεί τις νύχτες.
Τις πρώτες πρώτες ώρες της αυγής.

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε,
βρεθήκαμε συχνά σε άγνωστα μέρη.
Χαθήκαμε, πονέσαμε και κλάψαμε,
Μα η νύχτα μας πήρε από το χέρι.

Εμείς, που δεν ξέραμε που πάμε.
Δε φτάσαμε ποτέ. Ακόμα τριγυρνάμε.

Υ.Γ. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια...

nikos1789@gmail.com

Βαβυλωνία, καλή (νέα) αρχή,

καλό να έχεις ταξίδι...

Νίκος Κουφόπουλος

Γεια και χαρά σας φίλοι μου, καλή να έχετε μερα.
Εγώ θα γραφω εμμετρα, σε μια γωνία εδω περα.
Κι αν ισως καποιος μουσικος στιχακια μου θελησει,
δεν εχει παρα ευθυς να μου τηλεφωνησει.
Δισκαρα ισως βγαλουμε στα τσαρτερ να σαρωσει
και τη Μαντονα χαμηλα πολυ να προσγειωσει.
Τα νεα όλα σε ρυθμους χιπ χοπ και τσιφτετελια.
θα τρελαθουνε τα πικαπ, θα αναψουνε τα τέλια.
Πανκ, ροκ εν ρολ μα και μπλουζιες, ζεϊμπεκικα σπουδαια,
και ηπειρωτικους ρυθμους για να περναμε ωραια.

Τελειωσαν οι εκλογες. Κι ολα είναι μελι γαλα.
Ομως γιατι μου φαινεται πως χαθηκε η μπαλα;
Καντε λιγακι υπομονη, και θα σκεφτω για ολα.
Στο μπογια όμως σιγουρα πρεπει να μπει η φόλα.
Καταλαβαινετε σαφως τωρα με αυτό τι λεω.
Πλακα εχουν τα κόμματα. Από τα γελια κλαιω.
Να φυγει λενε ο παλιος, να ερθει άλλος νεος,
για αρχηγος, πιο ικανος και λιγο πιο ωραιος.
Ετουτος πιο καλα μπορεί ολους μας να μας σωσει,
αρκει καθεις την ψηφο του μοναχα να του δωσει.
Αυτος θα νοιαζεται για μας απ' το πρωι ως το βραδυ,
με ηλιο, με χιονια, με βροχες, στο φως και στο σκοταδι.
Πρωτη φορα αριστερα, και αληθεια, τα εχω χασει.
Πρωτη φορα. Πρωτη φορα. Ακουσ φιλε θαναση;
Δεν λεω εχει τη χαρη του, τον κωλο να σου πιανει
πρωτη φορα η αριστερα, μα το εχει παρακανει.
Ειπαμε να αφησουμε λιγο να μας...τον πιασουν
μα αυτοι βγηκαν «αντρες» πολυ. Θελουν να μας βιασουν.
Και λεω, αν γουσταρουμε, μεσα ειμαστε... για πλακα.
Αλλα την πρωτη μας φορα, μην παμε με... μαλακα.
Εχει να κανει με το στυλ εκτος από τα αλλα όλα.
Μα σταματαω καπου εδώ, μην κανω τον ξερολα.

Προφυγες, φραχτες, κι όλα αυτά, Αφγανισταν , Συρια,
Δεν ξερω φιλοι τι να πω. Με πιανει μια αηδια,
και μια θλιψη αφόρητη. Μελο μη γινω όμως.
Ας παω παλι στη σατυρα. Με επιασε ο ώμος,
προχθες. Λες να 'ναι κρυωμα. Να βαλω εμπλαστρο ταχα;
'Η μηπως να την εβγαζα με ένα ντεπον μοναχα;

Αυτά. Να εισαστε καλα και θα τα ξαναπουμε,
και τωρα που βρεθηκαμε ας μην ξαναχαθουμε.
Βαβυλωνια, νεα αρχη, να εχεις καλο ταξιδι,
και σε οποιους δεν αρεσουμε, υπαρχει και... το ξυδι.
Νικο με λεν Κουφοπουλο αν καποιον ενδιαφερει,
διαβαζω τους ρομαντικους και που και που Σεφερη.
Το τελευταιο το εβαλα τη ριμα για να φτιαξω,
κι αν μου ερθει καλύτερη μαλλον θα το αλλαξω.
Πολυλογια με επιασε, λεω να σταματησω.
Γεια και χαρα, παω να πιω. Ισως και να μεθυσω...
(Καπου αλλου παλιότερα, έμμετρα εγραφα παλι.
Μα σε... μαλακες επεσα. Μα αυτή είναι ιστορια άλλη.
Θα σας την πω καποια φορα, να σπασουμε και πλακα.
Βλεπεις, είναι στον δρομο σου... μην πεσεις σε μαλακα.
Την πατησες. Ας προσεχες. Και είναι πολλοι γαμωτο.
Μα τελος παντων, μη σας λεω αυτά από το πρωτο).
Το ραντεβου μας δυο φορες το μηνα. Κι οποιος αντεξει.
Εγω παντως θα ειμαι εδώ, κι αν βρεξει κι αν δεν βρεξει.
Υποσχομαι άλλη φορα, να ειμαι μετρημενος.
«Μαλακας», δεν θα ξαναπω. Ουτε ... «ειμαι χεσμενος».
Τα λογια μου προσεκτικα θα είναι και ωραια.
Αλλωστε διπλα γραφουνε, οι φιλοι μου σπουδαια.
Γι αυτό λοιπον κι εγω ευθυς τραγουδι παραθετω.
Ισως του βαλω μουσικη σε χρονω εν ευθετω.
(Αραγε είναι αυτό σωστο που εγραψα πριν λιγο;).
Να λοιπον το τραγουδι μου. Εγω παω να φυγω:

Τα νεα είναι ευχαριστα αποψε

Τα νεα είναι ευχαριστα αποψε.
Απο το κρατος, ηρθαν ειδικοι.

Είπαν πως οτι θελουμε θα γινει,
φτανει να εχουμε λιγακι υπομονη.
Σε λιγο δεν θα χρειαζεται κανενας να δουλευει.
θα μας τα δινει ειπαν ολα απλοχερα ο θεος.
Ειναι πολυ κοντα μαζι του σε μια νεα συμφωνια.
Βοηθησε σε αυτο και ο Αρχιεπισκοπος.
Ακομα και οι σπανοι θα βγαλουν ειπαν γενια.
Τυφλοι θα δουνε, θα ακουσουν οι κωφοι.
Οι καραφλοι να τρεξουνε να αγορασουν χτενια.
Οι αρρώστιες θα εξαφανιστουν σε ολοκληρη τη γη.
Οι γεροντες να ερωτευθουν αφοβα θα μπορουνε.
Οι νεοι απ'τα εντεκα, θα ειναι ολοι σοφοι.
Τερμα οι πολεμοι, ειρηνικα θα ζουμε.
Καθε μερα θα εχουμε παντου γλεντι, γιορτη.

Τα νεα ειναι ευχαριστα αποψε.
Απο το κρατος, ηρθαν ειδικοι.
Είπαν πως οτι θελουμε θα γινει,
φτανει να εχουμε λιγακι υπομονη.

Ζωα, πουλια και ψαρια θα επιστρεψουνε στις πολεις.
Δαση ψηλα θα εχουμε σε καθε γειτονια.
Οι θαλασσες και οι λιμνες της οικουμενης ολης
θα μοιραστουν για να εχουμε καθε ενας απο μια.
Ονειρα μονο ευχαριστα καθ'ενας μας θα βλεπει.
Με νομο θα απαγορευτουν τα ονειρα τα κακα.
Τερμα οι σκεψεις οι πολλες, τα πρεπει και δεν πρεπει.
Ολα θα επιτρέπονται.. Ολα θα ειναι καλα.
Για τελευταιο αφησα τα νεα τα σπουδαια,
που ολοι περιμεναμε χρονια τωρα πολλα:
Το κρατος μας συνελαβε το Χαρο. Τι ωραια.
Τον εβαλε στη φυλακη για παντα, για καλα.

Υ.Γ. Εδώ ελεύθερα Εξάρχεια...